

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΜΠΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΝΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήνας φρ. 13—'Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.
Β. ΓΑΒΡΙΑΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Η παράστασις τῆς κωμωδίας, ἡς οἱ θεαταὶ
θὰ γελάσουν ἀργότερα.

Ω ! βεβαίως θὰ λογαριασθῆτε μίαν ἡμέραν μὲ τὸ ἔθνος, τολμηροὶ κωμῳδοποιοὶ, διακόσιοι ἀντιπρόσωποι τῶν φυγοδίκων καὶ τῶν ἐνταλματιῶν τοῦ Κράτους. Ἐπὶ δεκακοτὼ ἔτη ἀνενόχλητοι, διεσπαθήσατε τὰ δημόσια, ἐπηγγέλθητε τὰ δημοσίαν διαφθοράν, συνηθρόσατε περιουσίας, κατέδολεύθητε τὰς νόμους, διεργανίσατε τὸν νεπωτισμὸν, ἐφαυλίσατε τὸ ἔθνος ἐνώπιον φίλων καὶ ἔχθρων ἀλλ' ἔγγυες εἶναι τέλος πάντων ἡ ἡμέρα καθ' θν θὰ δώσητε λόγον. Καὶ τὴν ἡμέραν ταῦτη σεῖς αὐτοί, ιδίαις χερὶ, προετοιμάζετε πρὸς ἐνδόμυχον χαρὰν ἑκείνων, οἵτινες βδελύττονται σᾶς καὶ τὰ ἔργα σας καὶ τὸ ἐποιείδιστον σύστημά σας. Μία ἀκόμη συνεδρίασις ὡς ἡ τῆς παρελθούσης Δευτέρας, καὶ πλέον δὲν θὰ ἔχητε μηδὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς μετανοίας. Ἰδού διατέ πάντες οἱ τίμιοι ἀνθρώποι τρίβουσιν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας ἐνώπιον τῆς κορυφουμένης ἀρροσύνης σας. Κωμῳδοποιοί, δὲν διστάζω νὰ χαράξω προφτικῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ προέδρου σας μαγές, θήκελ, γάρες.

Ο ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἐπειδὴ δὲν ἔνεγράφη εἰς τὸν κατάλογὸν τοῦ δικαιούμενος ἀριθμὸς Φύρων (τελεοποίησι τῆς κτηνώδους καταστάσεως τῶν ἡμετέρων βουλευτῶν), ἀφήνει τὸ ἔθνος νὰ σήπεται ὑπὸ τὰς χείρας βουλευτῶν, διεργάτης οἱ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως δὲν δέτου λεπροῦ Μεσσηνίου δι πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως δὲν δέχεται νὰ κυβερνᾷ ἐξ ἀνοχῆς καὶ ὅμως ἀποδέχεται τὸ ἀποτέλεσμα ψυφοφορίας καθαρῶς ἀνοχικῆς τὸ δὲ κόρμα τῶν ἔρμαφροδίτων στρέφει καὶ ἐμπροσθεν καὶ ὅπισθεν στενοχωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Δὲν εὑρέθη δὲ μία φωνὴ νὰ σᾶς εἴπῃ μωροί, ἔχετε ἀνάγκην τέλος δριστικῆς ἀποφάσεως διότι ἄλλως θὰ πνίξητε μὲν τὸ ἔθνος, ἄλλας θὰ πνιγῆτε καὶ σεῖς καὶ τὰ τέκνα σας καὶ αἱ γυναικεῖς σας καὶ οἱ φίλοι σας καὶ αἱ περιουσίαι σας. Αν ἡτο δυνατόν νὰ ἔχητε σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν θεόν, θὰ ἐλέγομεν ὅτι σᾶς ἐμώρανεν δι Κύριος θεός να σᾶς ἀπωλέσῃς ἄλλα πρὸ πολλοῦ οὐδὲν ἄλλο εἰσθεὶς γεννήματα ἔχινῶν.

Διότι καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ στιγμῇ μήτε τὰ μυστρὰ συμφέροντά σας ἐγκατελείπετε, μήτε τὰ ποταπά σας πάθη παραιτεῖτε, ἀλλ' ὅργιάζετε ἐν τῇ ἀφιλοτιμίᾳ καὶ τῇ μωρίᾳ, ὡς ἂν τὰ πάντα ἔδαινον τὴν συνήθη πορείαν των καὶ δὲν βλέπετε, τύρλοι, ὅτι τρικυμία αἰωρεῖται ὑπὲρ τὰς κεφαλάς σας, τρικυμία, ἥτις δὲν θὰ ἀφήσῃ μηδὲ ἔχνος τῆς μισητῆς ὑπάρκειάς σας ἐπὶ τοῦ ἑδάφους τῆς Ἑλλάδος. Ἀφήσατε τὸν κ. Κούμουνδουρον νὰ κυβερνᾷ, ἀφήσατε τὸν μάλιστα νὰ πολεμήσῃ, διπώς συνειθίζει αὐτὸς νὰ πολεμῇ, καὶ θὰ ἴσητε τάχιστα ὅτι αὐτὰ τὰ λεγόμενα ἔξωτερικὰ ζητήματα είναι πάντοτε τὰ καθαρτήρια τῶν ἐκφαυλισθεισῶν ἔξουσιῶν. Μὴ τύχη καὶ τὸν ταράξετε εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του· διότι πιθανὸν νὰ προφάσητε νὰ σωθῆτε καὶ οὕτω νὰ διαφύγητε τὴν ποινὴν τῶν ἐγκλημάτων σας. Α ! πῶς νὰ μὴ τρίβωμεν τὰς χεῖρας;

Καὶ ἔχουσιν ἀκατανόμαστόν τινα ἀναλδειαν ἵνα δικαιολογήσωρι τὰς μωροτέρας τῶν ἀποφάσεων! καὶ λαμβάνουσιν ὅρος γελοιωδεστάτης σοβαρότητος, ἵνα πείσωσι τὸν κόρμον διτέ δὲν παιζουσι! Πρὸς ὑποβολὴν δὲ τοιούτων τερατομόρφων καὶ ἐκτρωματικῶν προτάσεων πρὸ πολλοῦ ἔξοπληθή δικεφαλὴ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν βουλευτοῦ καὶ δημοσιογράφου, διστις τὸ ἐσπέρας ἀπελθὼν οἰκαδε, ἐρρίψη πολλάκις τὰ βλέμματά εἰς τὸν καθρέπτην, ἵνα θαυμάσῃ τὴν τοιαῦτα τέκνα γεννῶσαν κεφαλήν, μεθ' δι ἐνησοχολήθη μετ' αὐταρέσκου ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὸ νὰ συντάξῃ σφοδρὰν ἀπάντησιν πρὸς τὸ δημοσιογραφικὸν φύλλον τῆς Ἀλγερίας *Akhbar*. Ἀσδηρτται, τρίς χειρότεροι τῶν Ἀδδηρττῶν, κατασκευασταὶ φράσεων καὶ λέξεων, οἱ συνάπτοντες τὰ πλέον ἀντίθετα παραδοξολογήματα καὶ ασφαρευόμενοι διὰ τὰς μωροτέρας ἐπινοίας, ποῦ ἡκούσθη εἰς δλα τὰ κοινοβούλια τῶν ἔθνων πρότασις τοιαύτη, οἷαν χθὲς σεῖς ὑπεβάλετε καὶ ἀπεδέχθητε τὴν προτεραιαν τῶν ἀγονωτέρων καὶ ἀσκοπωτέρων διαπραγματεύσεων; Η βουλὴ ἀκούσασα τὸν πρωθυπουργόντι καὶ τὸν ἐκ Μεσολογγίου βουλευτὴν... . . . ἐξέφρασε τὴν μωροτέραν τῶν ἀποφάσεων, ἀξίαν τῷ δοντὶ τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Φελλάχων.

Διλλ' εύτυχως ἡ βασιλεία σας ἔγγιζει εἰς τὸ οίκτρον τέλος οὐ εἰσθε ἀξιοί· ἐρρίψατε ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατακλεισμὸν μωρολογημάτων ἐπροστατεύσατε τὴν ἀνικανότητα,

τὴν κακοήθειαν καὶ αὐτὴν τὴν ἡλιθιότητα δαπάναις τοῦ ἀτυχοῦς τούτου ἔθνους· ἐδημιουργήσατε γενεὰν δλόκληρον μωρολόγον καὶ ἡλίθιον ὡς σεῖς, κακοήθη ὡς σεῖς, φευδοφιλότιμον καὶ ἁναδρον ὡς σεῖς, ἀλλὰ τὸ ἔθνος φλεγμανιόμενον ὑπὸ τῶν προαιωνίων πόθων του θέλει ἀποτινάξει ἀφ' ἐαυτοῦ τὴν ἀχλὺν τῆς μωρίας σας, θέλει ἵδει ὅτι εἰσθε ἀπλοὶ κωμῳδοποιοί, κατακυριεύσαντες τὸ δικαίωμα τοῦ σκέπτεσθαι περὶ τῶν ἀνωτάτων συμφερόντων τοῦ Κράτους, καὶ θέλει πάνετε τὴν παράστασιν τῆς κωμῳδίας διὰ δράματος. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν θὰ εὔρητε μήτε συμπάθειαν, μήτε οἰκτον, μήτε ἔλεος, διότι ἡ φαυλότης σας ὑπερηκόντως καὶ τὰ δριτα τοῦ ἔλεους· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μνήμη σας θέλει καταδιωχθῆ ὑπὸ τῶν ἄρων τοῦ ἔθνους, καθ' οὓς προπληματεύεται τὰς ἀνηκέστους συμφοράς.

Δός του.

ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ.

Τώρα π' ἀρχίζουν τὰ βουνά νὰ ντύνωνται μὲ χιόνι,
Βαρειά βρυκάσει δι βοριάς, 'τὸ σπῆται μᾶς μαζώνει,
Καὶ χάνοντας τὸν ἥλιο της ἡ μυγδαλιὰ ἡ καῦμένη,
Πετάει τὰ γυριάτικα, καὶ πέφτει καὶ πεθαίνει,
—Απὸ παντοῦ ἡ ἀποκρητὶς τρελλαῖς μᾶς τριγυρνοῦνε,
Καὶ προσωπίδα, ἔρως, χορὸς, μεθύσι, συμμαχοῦνε,
—Αλλοίμονος τὰ χρήματα, 'τὰ πόδια, 'τὰ καρδιά μας—
Τώρα, καλή μου ἀδελφή, μᾶς κραζεῖ ἡ γωνιά μας.
—Βλα μὲ δυὸ λογάκια μας ἀγνά, γλυκὰ περίσσα
Νὰ ξαπλωθῇ τριγύρω μας βραδὶ καλοκαιρίσσα.
Μοσχάτο ἀέρι χλιαρὸ θὲ νὰ χυθῇ ἡ χαρά μας,
Καὶ γαλανός μας οὐρανὸς τὰ πλούσια ὄνειρά μας.
Θᾶχ' ἡ βραδιά μας—τὶ θαρρεῖς;—κι' ἀστέρια καὶ φεγγάρι.
Μὰ γὰρ θὲ νᾶχω μοναχὰ, ὅχι κι' ἐσύ, τὴν χάρι
Σὲ δυὸ ματάκια νὰ θωρῷ τῶν πρώτων τὴν λαμπράδα,
Καὶ 'ένα πρόσωπο χλωμὸ τοῦ ἄλλου τὴν γλυκάδα . . .
Στὰ χείλη σου ἔνα μάλιστα! πλανάται, τ' ἀντικρύζω.

Τί θέλεις; γιὰ τῆς ἀποκρητὶς νὰ ποῦμε; δὲν γνωρίζω
Γιατὶ ἐτούτη τὴν στιγμὴν μισῶ τὴν προσωπίδα . . .
—Η θέλεις νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίδα;
Δὲ θέλει πιὸ τὰ λόγια μας, τὰ χέρια μας γυρεύει,
Καὶ ἡ Βουλή μας μοναχὰ ἀκόμα ῥητορεύει . . .
Τίποτε, τίποτ' ἀπ' αὐτά! δὲ θέλω παρὰ μόνο
Νὰ μοῦ εἰπῆς, καθὼς τὰ λέει, ἔνα παραμυθάκι
·Ωσάν ἐκεῖνο πώλεγες τὸν περασμένο χρόνο,
Καὶ ἔχασκε ποῦ σ' ἀκουγε τὸ νῦν σου ἀδερφάκι.
—Ηταν τῆς Ἡλιογέννητης, ποῦ μιὰ λαμπρὴ γεννήθη,

Ποῦχε τὸν ἥλιο πρόσωπο, καὶ τὸ φεγγάρι στήθη,
Ποῦ ἡ κακή της ἀδερφὴ τὴν πότισε φαρμάκι
Κι' ἐγένικε ἡ ψυχοῦλά της λευκὸ περιστεράκι,
·Εκάθησε 'ε τοῦ βασιλιῶ τὸ παραθύρι ἀγγάντια,
Κι' ἀπ' τὸ κορμὶ του ἐπερταν ἀντὶ φτερὰ διαμάντια . . .
Θὰ σὲ ἀκούσω ήσυχα μὲ μάζα τεντωμένα,
Γιατὶ εἰν' ὠραῖο νὰ γενῶ πάλι παιδὶ ἀπὸ σένα.
Τέτοιαις στιγμαῖς δρῦσ κανεὶς γεμάτος εὔτυχία,
Ξαναγυρνᾷ 'ε τὰ χρόνια του τὰ παιδικά, τὰ θεῖα,
Μὲ δὲν τὴν συναίσθησι τῆς ωμοφρίας ποῦ ἔχουν,
Χαμέναις μὴν ἀφίνουμε τέτοιαις στιγμαῖς νὰ τρέχουν!

Βρύσαις μ' ἀθάνατο νερὸ καὶ μὲ φτερούγια ἀτὰ,
Δρακόντοι, βασιλόπουλα, πεντάμορφαίς, παλάτια,
Δάρψι καὶ μύρα 'ε τὴν φτωχὴν θὰ χύσουν καμαράμας,
Κι' ἡ φλόγα ἡ σπιθόβολη ποῦ βγαίνει ἀπ' τὴν γωνιά μας
Θὰ μᾶς φανῇ 'ε τὰ μάτια μας τὰ μισονυσταμένα
Καμιγὰ Νεράϊδα σπλαγχνική, μὲ βοῦχο ἀστροσπαρμένα
Ποῦρθε γιὰ σὲ, νὰ τῆς εἰπῆς τὸ θέλεις, καὶ νὰ γένη,
Γιὰ σὲ ποῦ τόσω είσαι καλὴ, καὶ τόσω ἀδικημένη...

Κι' ἴγε ποῦ τώρ' ἀπὸ καιρὸ ἔχω καῦμδο μεγάλο
Σ' ἔνα τραγοῦδι γελαστὸ παιδιάτικα νὰ φάλω
Τὴν πλάσι αὐτὴ τὴν θαυμαστὴν π' ἀνθεῖ 'ε τὰ παραμύθια,
·Αφοῦ τραγούδια θλιβερὰ μοῦ δίνει ἡ ἀλήθεια,
Τὸ κάθε σου γλυκόλογο ποῦ θὰ χτυπᾷ τ' αὐτιά μου
Σ' ἔνα στιχάκι φτερωτὸ θὰ βγαίνῃ ἀπ' τὴν καρδιά μου,
—Δευκός ἀφρός τοῦ κύματος ποῦ σπάει 'ε τὰ κρογιάλι—
Κι' ἀγάλια ἀγάλια 'ε τὸ ξανθὸ τριγύρωσου κεφάλι
Θὲ νὰ πετοῦνε ἀτακτα, θαυμά, μισοφρίασμένα,
Θὲ νὰ τὰ βλέπω δλα μαζῆ, καὶ πάλι ἔνα ἔνα
Θὰ φαίνονται, θὰ λάμπουν, τὰ στιχάκια...

Καὶ θᾶνε τὸ τραγοῦδι μου γλυκό, σὰν τὰ λακκάκια
Ποῦ δυὸ δροσάτα μάγουλα σφραγίζουν· τὰ γνωρίζεις...
— Γιατὶ, ἀγνή μου ἀδελφή, ἀμέσως κοκκινίζεις;

Ναύπλιον.

ΦΟΎΛ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

·Ο κ. Τρικούπης ἀγγέλλων ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς δι τότε μόνον θὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν δι ταν ἀποκτίση τόσας ψήφους δὲν δμοιάζει τοὺς ἐκδότας ἀγγελιῶν οἵτινες σημειούσιν δι τότε μόνον θὰ ἐκδοθῇ τὸ ἀγγελόμενον βιβλίον δι ταν ἐγγραφῶσι τόσοις συνδρομηταῖς;